

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BÖRJLIND, CILLA

A treia voce / Cilla & Rolf Börjlind ; trad. din lb. engleză de Irina-Marina

Borțoi. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3263-0

I. Börjlind, Rolf

II. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.113.6

Den tredje rösten

Cilla and Rolf Börjlind

Copyright © Cilla and Rolf Börjlind 2013 by Agreement with Grand Agency

Ilustrația copertei: www.shutterstock.com

Traducerea a fost realizată după *The Third Voice*, de Cilla and Rolf Börjlind, Hesperus Press Limited, 2015, transpusă de Hilary Parnfors.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CILLA & ROLF
BÖRJLIND

A TREIA VOCE

Traducerea din limba engleză de
Irina-Marina Bortoi

Editura Paralela 45

Capitolul 1

Desculță, stau și privesc în jos de pe acoperiș. Nouă etaje mai jos, văd șoseaua cenușie. E goală, iar orașul doarme fără vreun suflu de vânt în aer. Fac câțiva pași pe margine și întind brațele pentru echilibru. O pasăre plonjează și se oprește la o oarecare distanță. Cred că s-ar putea să fie o stâncuță. Pasărea privește peste casele tăcute. Amândouă avem aripi. Ale mele sunt albe, ale ei negre.

Curând o să se facă lumină.

Fac câțiva pași spre stâncuță, cu grijă, ca să n-o sperii. Vreau să înțelegă de ce sunt aici, la ora asta.

Vreau să explic.

M-am desprins de trup azi-noapte, îi șoptesc eu stâncuței, încă dinainte să mor. Pluteam deja deasupra trupului când a început să mă bată. Am privit totul de deasupra. Am văzut cum curelele mi se afundă în carnea gâtului. Le strânsese prea tare. Știa că o să mă sufoc. De-asta am urlat atât de înfiorător. Mă durea atât de tare. N-am mai urlat niciodată așa până atunci. Probabil de-asta a început să mă lovească, iar și iar, și scrumi-era grea mi-a făcut tâmpla zob.

Acum simt briza.

E prima adiere călduță care vine dinspre mare de o veșnicie. Stâncuța se uită la mine cu un ochi, iar în depărtare văd mareața Madonă din aur. Stă pe cel mai înalt deal, cu fața întoarsă spre mine. A văzut și ea ce s-a întâmplat azi-noapte? A fost și ea în cameră? N-ar fi putut să mă ajute?

Mă uit iar la stâncuță.

Înainte să mor eram oarbă, șoptesc eu. De-asta totul era atât de groaznic. Nu eram singuri în cameră, el și cu mine. Auzeam și alte voci. Eram înfricoșată de ce nu puteam să văd, de vocile bărbaților pe care le auzeam, cuvinte străine. Nu mai voiam să fac parte din treaba asta. Totul mi se părea greșit. Apoi am murit, iar în cameră am rămas doar el și cu mine. A trebuit să curețe tot sângele singur. A durat atât de mult timp.

Stăncuța e tot în același loc, nemișcată. O fi o pasăre-înger? A fost prinsă în plasă și și-a rupt gâtul? Sau a fost lovită de un camion? Acum aud zgomotele șoselei de dedesubt, cineva s-a trezit, și simt mirosul de gunoaie arse până aici. Curând o să înceapă să umble oamenii printre case.

Trebuie să mă grăbesc.

M-a luat pe brațe și m-a scos în întuneric, îi șoptesc stăncuței. Nimeni nu ne-a văzut. Eu pluteam deasupra. M-a băgat în portbagajul unei mașini și mi-a îndoit picioarele slabe. Se grăbea. Ne-am dus la stânci. Mi-a întins trupul gol pe pământ, lângă mașină, pe pietriș. Voiam să cobor și să îmi mângâi obrazul cu mâna. Arătam atât de violată. M-a târât de brațe, departe, printre copaci și stânci. Și acolo m-a dezmembrat. Întâi mi-a tăiat capul. Mă întreb cum s-a simțit când a făcut-o. A făcut-o atât de repede, cu un cuțit mare. M-a îngropat în șase locuri diferite, la mare depărtare unele de altele. Nu voia să mă găsească nimeni. Când a plecat, am zburat aici. Pe acoperișul ăsta.

Acum sunt gata.

Departee de tot, în munții nordului, primele raze ale soarelui țâșnesc peste creastă, iar roua scânteiază pe acoperișuri. O barcă de pescuit solitară se întoarce în port.

O să fie o zi frumoasă.

Stăncuța de lângă mine se lasă să cadă în briza mării cu aripile întinse. Mă aplec și o urmez.

Cineva o să mă găsească.

Știu asta.

Capitolul 2

Scoasă din burta mamei mele ucise.

Olivia își făcea sânge rău zi și noapte. Gânduri întunecate și respingătoare îi ocupau mintea noaptea. În timpul zilei se ascundea.

A continuat așa mult timp, până când a ajuns mai mult sau mai puțin apatică.

Până când nu mai putea continua.

Apoi, într-o dimineață, instinctul ei de supraviețuire a intrat în acțiune și a scos-o cu forța din nou în lume.

Acolo a luat o decizie.

O să termine ultimul semestru la Academia de Poliție și o să devină ofițer de poliție.

Apoi o să meargă în străinătate. N-o să-și caute de lucru. O să dispară, o să plece departe și o să încerce să se reconecteze cu persoana care era înainte să devină fiica a doi părinți uciși.

Dacă mai era cu putință așa ceva.

Și-a urmat planul, a împrumutat bani de la o rudă și a plecat în iulie.

Singură.

Mai întâi în Mexic, patria mamei ucise, în locuri necunoscute, cu oameni necunoscuți și limbi străine. A călătorit fără bagaje, doar cu un rucsac maro și o hartă. Nu avea niciun plan și nicio direcție anume. Toate locurile erau noi, iar ea nu era nimeni. A fost nevoită să petreacă timp cu sinele său interior, să se deplaseze în ritmul propriu. Nimeni nu a văzut-o

plângând. Nimeni nu știa de ce uneori se prăbușea pur și simplu lângă un pârau, lăsându-și părul negru să fluture o vreme prin apă.

Era în propriul univers.

Înainte a călătoriei, își propusese vag să caute rădăcinile mamei și poate să-și găsească vreo rudă, însă și-a dat seama că știe mult prea puțin despre ele ca să ajungă undeva.

Așa că a urcat într-un autocar dintr-o localitate mică și a coborât într-una și mai mică.

Trei luni mai târziu, a ajuns în Cuatro Ciénegas.

S-a cazat la Xipe Totec, hotelul zeului jupuit, la marginea localității. La asfințit, a pornit desculță spre piața frumoasă din centru. Împlinea douăzeci și cinci de ani și voia să vadă alți oameni. În platani erau agățate lampioane colorate, iar sub copaci erau adunate grupuri mici de tineri, fete în fuste țipătoare și băieți cu batiste vârate în pantaloni. Râdeau. Muzica de la baruri ajungea până în piață, măgarii stăteau cuminți lângă fântână, iar multe mirosuri necunoscute pluteau în aer.

S-a așezat pe o bancă, o străină, și s-a simțit foarte în siguranță.

O oră mai târziu s-a întors la hotel.

Aerul serii încă era cald când s-a așezat pe o verandă de lemn, privind peste întinsul Deșert Chihuahua, în timp ce cântecul strident al cicadelor se contopea cu zângănitul copitelor de cai. Tocmai se răsfățase cu o bere rece și se gândea să-și mai ia una. Atunci s-a întâmplat. Pentru prima dată a simțit pământul solid sub picioare.

O să-mi schimb numele de familie, s-a gândit ea.

Sunt de fapt pe jumătate mexicană. O să iau numele mamei. Pe ea o cheama Adelita Rivera. O să-mi schimb numele de familie din Rönning în Rivera.

Olivia Rivera.

A privit deșertul din fața ei. *Desigur*, s-a gândit ea, *așa o s-o iau de la zero*. Simplu. S-a întors și a făcut semn cu sticla goală spre barul dinăuntru.

A doua bere urma s-o bea ca Olivia Rivera.

A privit din nou deșertul, și a văzut cum o adiere ușoară apleacă niște tufișuri uscate peste pământul fierbinte. A văzut o șopârlă verde cu negru cățărându-se pe un cactus saguaro cu trei brațe țepoase, a văzut două păsări de pradă tăcute care lunecau înspre orizontul arzând și deodată a

zâmbit fără motiv, fără constrângeri. Pentru prima dată de la sfârșitul verii trecute, se simțea aproape fericită.

Atât de simplu.

În noaptea aia s-a culcat cu Ramón, tânărul barman care a întrebat-o ușor sâsâit și politicoș dacă vrea să facă dragoste.

Terminase cu Mexicul. Călătoria o dusese în locul în care trebuia să ajungă. Următoarea ei destinație era Costa Rica și satul Mal Pais, locul în care tatăl ei biologic avusese o casă. Acolo își spusese Dan Nilsson, cu toate că numele lui adevărat era Nils Wendt.

Dusese o viață dublă.

În drum spre Mal Pais, a luat câteva decizii, toate iscate de Olivia Rivera, de puterea ciudată pe care o căpătase odată cu noul ei nume.

Una era să-și pună cariera de polițistă pe pauză și să studieze istoria artei. Adelita fusese o artistă care țesea materiale frumoase. *Poate pot intra în legătură în cine știe ce mod abstract, s-a gândit ea.*

O decizie puțin mai crucială îi viza perspectiva asupra vieții. Să-și urmeze propriul drum de îndată întoarsă în Suedia. Fusese rănită de oamenii în care avusese încredere. Fusese naivă și deschisă, iar inima îi fusese făcută țandări. Era hotărâtă să nu-și mai asume niciodată riscul ăsta. Nu avea să mai aibă încredere decât într-o singură persoană.

Olivia Rivera.

Era după-amiază târziu când ieși din mare pe o plajă a Peninsulei Nicoya. Părul ei lung și negru îi cădea pe trupul bronzat – petrecuse patru luni în soarele tropical. Ieși pe plaja pustie și își aruncă un prosop peste umeri. O nucă de cocos verde se rostogolea înainte și înapoi la marginea apei. Se întoarse către mare și înțelese că trebuie să treacă din nou prin toate.

Chiar acolo, chiar atunci.

Scoasă din burta mamei mele ucise.

Imaginea se îndepărtă din nou de conștiința ei. Plaja, femeia, luna. Crima. Mama ei fusese înecată în marea înaltă, îngropată pe insula Nordkoster. *Înainte să mă nasc, se gândi ea, a murit înainte să mă nasc.*

N-a ajuns să mă vadă niciodată.

Stătea pe o plajă foarte diferită, încercând să accepte – mult mai greu decât să încerce să înțeleagă – gândul că ochii lor nu s-au întâlnit niciodată.

Să te naști nevăzută.

Privi spre mare. Oceanul se întindea până hăt, departe, spre orizontul în flăcări de chihlimbar. Urma să se facă întuneric curând. Unde liniștite veneau spre țarm, valuri mici și calde care i se rostogoleau la picioare. În depărtare văzu un grup de capete negre plutind la suprafața apei.

Își trase pe ea rochia albă și subțire și începu să meargă.

Crabi mici alb-cenușii se băgau în găurile din nisip în timp ce ea trecea pe lângă ei, iar în spate, apa îi umplea urmele pașilor. Se plimbase pe plajă aproape o oră, încet, din Santa Teresa până acolo, la stâncile din Mal Pais. Știa că așa o să fie, că imaginile și gândurile o să se întoarcă șuvoi.

Asta era ideea plimbării.

Voia să se scufunde din nou în durere, o ultimă dată, voia să fie pregătită. Peste câteva minute urma să se întâlnească cu un bărbat care avea să o ducă și mai aproape de trecutul ei misterios.

Bărbatul stătea pe un trunchi lung de copac, pe malul apei. Avea șaptezeci și patru de ani și trăise toată viața în zonă. Odinioară avusese un bar în Santa Teresa. Stătea mai mult pe veranda casei lui neobișnuite și bea rom. Se împăcase cu majoritatea lucrurilor. Când iubitul lui drag murise cu câțiva ani în urmă, ultimul lucru care-i ținea trează flacăra vieții dispăruse odată cu el. Inspiră, expiră. Mai devreme sau mai târziu, totul se sfârșește. Nu se plângea, însă. Avea băutura. Și trecutul. Mulți oameni veniseră și plecaseră în timpul vieții lui, iar unii îi rămăseseră în amintire. Doi dintre ei erau Adelita Rivera și Dan Nilsson.

Iar în momentul ăla urma s-o cunoască pe fiica lor.

Fiica pe care niciunul dintre ei nu a avut ocazia să o cunoască.

Îi părea rău că nu a venit pe plajă cu un strop de rom.

Olivia îl văzu de departe. Știa întrucâtva cum ar trebui să arate. Îi spusese Abbas el Fassi. Dar nu putea fi complet sigură. Așa că se opri la o oarecare distanță de trunchiul de copac și așteptă ca bărbatul să ridice privirea.

Bărbatul nu o făcu.

- Rodriguez Bosques?
- Bosques Rodriguez. Bosques e prenumele. Iar tu ești Olivia?
- Da.

Atunci Bosques ridică privirea. Când ochii lui bătrâni și mici văzură chipul Oliviei, se cutremură. Nu foarte perceptibil, însă suficient cât Oliviei să-i vină un flashback limpede. Exact așa reacționase Nils Wendt când o văzuse în pragul ușii pe insula Nordkoster cu un an în urmă, fără să aibă habar cine e. În niciun caz nu-și imagina că ar fi fiica lui și a Adelitei Rivera. Iar Olivia habar nu avea nici ea cine e bărbatul din ușă. Așa se despărțiseră, iar atunci a fost prima și ultima oară când și-a văzut tatăl în viață.

- Ești bucățică ruptă din Adelita, spuse Bosques cu glasul lui răgușit.
- Sunt fata ei.
- Stai jos.

Olivia se așeză pe trunchiul de copac, destul de departe de Bosques, lucru pe care el îl observă.

- Ești foarte frumoasă, zise el. La fel ca ea.
- Ați cunoscut-o pe mama.
- Și pe tatăl tău. Suedezul uriaș.
- Așa i se spunea?
- Așa îi spuneam eu, da. Iar acum amândoi sunt morți.
- Da. Ați scris că aveți o fotografie cu mama?
- O fotografie și încă niște lucruri.

Olivia primise adresa de e-mail a lui Bosques de la Abbas el Fassi. Undeva în Mexic intrase într-un Internet café, îi scrisese lui Bosques, explicându-i cine este și spunându-i că are de gând să vină în Costa Rica și că vrea să-l întâlnească. Bosques i-a răspuns foarte repede. Primea e-mailuri personale din an în Paște, și i-a spus că are câteva lucruri personale de-ale părinților ei.

Ridică o casetă mică și lunguiată de metal, roșu cu galben, o deschise și scoase o fotografie. Măinile îi tremurau ușor.

- Asta e mama ta. Adelita Rivera.

Olivia se aplecă spre Bosques și luă fotografia. Simți un ușor miros de trabuc. Era o fotografie color. Mai văzuse o singură dată o imagine a mamei sale, într-o fotografie pe care Abbas el Fassi o adusese acasă din Santa

Teresa cu un an în urmă, dar asta era mult mai clară și mai frumoasă. Își privi mama și văzu că avea puțin strabism.

La fel ca Olivia.

— Adelita a fost botezată după o eroină mexicană, spuse Bosques. O chema Adelita Velarde și a fost soldat în timpul Revoluției Mexicane. Numele ei a devenit un simbol al femeilor puternice și curajoase. Există și un cântec despre ea. *La Adelita*.

Bosques începu dintr-odată să cânte, încet, într-o spaniolă blândă și melodioasă, cântecul despre femeia puternică și îndrăzneță de care s-au îndrăgostit toți rebelii. Olivia se uită la el, apoi la fotografia mamei sale, iar cântecul tremurând al bătrânului o atinse până în adâncul sufletului. Ridică privirea și se uită la ocean. Toată situația aia era absurdă, magică, atât de îndepărtată de viața ei cotidiană din Stockholm.

Bosques tăcu, iar privirea lui se afundă în nisip. Olivia se uită la el și își dădu seama că și Bosques suferă. Fusese un prieten apropiat al mamei și tatălui ei. Veni mai aproape, la doar câțiva centimetri de el. Grijuliu, el îi luă mâna într-a lui. Ea îl lăasă. Bosques își dresе puțin glasul.

- Mama ta a fost o artistă foarte talentată.
- Mi-a povestit Abbas. Vă transmite salutări.
- E foarte priceput cu cuțitele.
- Da.
- Să mergem la casa tatălui tău?
- Curând.

Olivia se întoarse din nou spre apă și văzu un val uriaș zvâcnind prin mare. Toate capetele negre pe care le văzuse mai devreme se cocoțau pe plăci de surfing. Prinseră valul cu trupul aplecat și erau purtați departe de orizontul arzând cu o viteză furioasă.

Olivia se ridică.